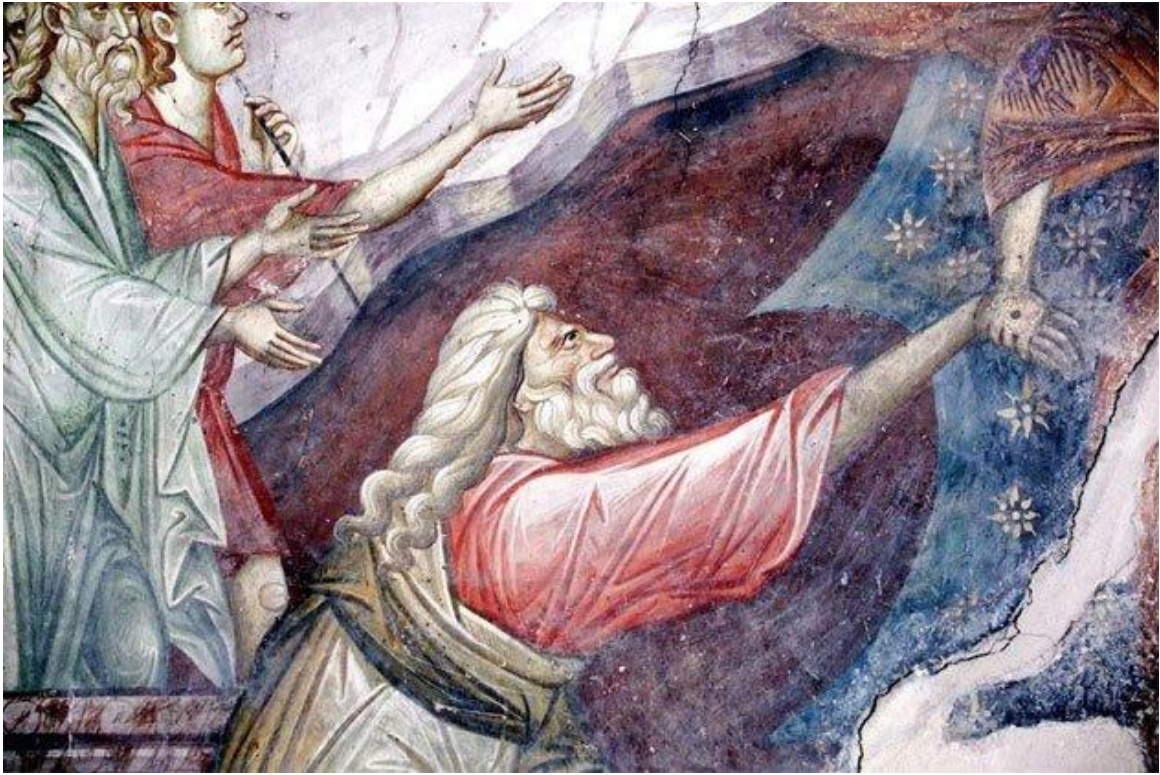

Άνοιξη και Ανάσταση συνοδοιπορούν.

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας.

Ο Γέροντας Γαβριήλ, ο χαριτωμένος Ηγούμενος του Αποστόλου στην Κύπρο μας, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Αποστόλου Παύλου έλεγε, ότι ο Θεός δίνει στον καθένα μας «συν τω πειρασμώ και την έκβασιν» (Α΄ Κορ. ι΄ 13). Δίνει τον κορωνοϊό, αλλά δίνει και την ίαση. Δίνει τον εγκλεισμό μας στα σπίτια μας, αλλά δίνει και την ελευθερία των κινήσεων. Άλλωστε ο ίδιος ο Θεός μας είναι η Ίαση και η Ελευθερία. Δίνει Αυτός τον χειμώνα των πειρασμών και των θλίψεων, αλλά και την άνοιξη της εκβάσεως και της αναψυχής. Δίνει τον θάνατο του φθαρτού σώματος, αλλά και την ανάσταση της ψυχής. Δίνει τον σταυρό, αλλά ο ίδιος γίνεται Κυρηναίος μας στην επίπονη άρση του. Και δεν υπάρχει σταυρός χωρίς ανάσταση, όπως δεν υπάρχει χειμώνας χωρίς άνοιξη, δεν υπάρχει ασθένεια χωρίς φάρμακο. Μας το έχει δώσει με το Άχραντο Σώμα Του ο Κύριός μας και το τίμιο Αίμα Του, ο Ιατρός των ψυχών και των σωμάτων, λεγοντάς μας: «Εις ίασιν ψυχής τε και σώματος».

Άνοιξη και Ανάσταση είναι έννοιες ταυτόσημες. Δεν μπορούμε να δεχθούμε τη μία και να απορρίψουμε την άλλη. Δεν μπορούμε να

απολαμβάνουμε την πρώτη και να αμφισβητούμε την δεύτερη. Δεν υπάρχει ετήσιος χρόνος χωρίς χειμώνα και άνοιξη και δεν υπάρχει θάνατος χωρίς ανάσταση. Ο θάνατος είναι το πλέον βέβαιο γεγονός και ο καθένας μας γνωρίζει πως αργά η γρήγορα θα επέλθει και στον ίδιο. Τον επέτρεψε ο Θεός, «ίνα μη το κακόν αθάνατον γένηται» και προηγείται της αναστάσεως, όπως ο χειμώνας προηγείται της ανοίξεως. Άν και ως δώρο Θεού ο θάνατος θα έπρεπε όλους μας να μας χαροποιεί, αφού δεν υπάρχει κακό και άσχημο δώρο Θεού, εν τούτοις το τέλος αυτής της ζωής παραμένει για τους περισσότερους ανθρώπους απόλυτα ανεπιθύμητο και επίμονα απωθημένο.

Και αυτό γιατί ο άνθρωπος δεν έχει καλλιεργήσει μέσα του όσο ζει πρόσκαιρα σε αυτήν την γη την προσδοκία του «επέκεινα» και δεν βασίζεται πάνω στη στέρεη πέτρα της «εν Χριστώ» ελπίδας. Αιφνιδιαζόμαστε όλοι εμείς οι απόγονοι του Άδάμ από το φαινόμενο του θανάτου, επειδή ασφαλώς είμαστε πλασμένοι για να ζήσουμε αιώνια. Ιδιαίτερα εμείς οι σημερινοί άνθρωποι της εποχής της εξάρσεως της επιστήμης και της τεχνικής, εμείς που προσπαθούμε όλα να τα εξηγήσουμε με την πεπερασμένη λογική και με μαθηματικούς τύπους, έχουμε χάσει το ενδιαφέρον για κάθε μεταθανάτια προοπτική και πολύ περισσότερο, έχουμε νεκρώσει μέσα μας, δυστυχώς, κάθε ελπίδα για ανάσταση και αθανασία.

Όπως τον χειμώνα με τις παγωνιές, την νεκρή φύση, το κλείσιμο στα σπίτια μας διαδέχεται η άνοιξη με την ανάσταση της φύσεως, με την χαρά της δημιουργίας, με τις αποδράσεις μας στα ανθισμένα λιβάδια, έτσι και τον θάνατο θα τον διαδεχτεί η ανάσταση μας, αυτήν για την οποία ομολογούμε καθημερινά «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών».

Δυστυχώς, όλοι μας σήμερα έχουμε γίνει τόσο υλικοί, τόσο σωματικοί και διόλου πνευματικοί, ώστε να οριοθετούμε το καθετί με βάση τους φυσικούς νόμους, και να κρίνουμε τα πάντα με βάση αυτά που βλέπουμε με τα τσιμπλασμένα από την μεταπτωτική αμαρτία μάτια μας. Όπως μετά τη χειμερία νάρκη είναι βέβαιος ο ερχομός της ανοίξεως, έτσι και μετά τον θάνατο ακολουθεί η ανάσταση των νεκρών, καθώς πάλι μας λέγει ο θείος Παύλος, ότι αυτή «σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία» (Α΄ Κορ. ιε΄ 42).

Η άνοιξη είναι χαρά. Η ζωή είναι χαρά. Μια χαρά που κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει τον ερχομό της. Μια χαρά που κινείται με τους δικούς της νόμους, τους θεικούς νόμους, έξω από τα πλαίσια της ανθρώπινης σκοπιμότητας.

Η άνοιξη δεν λογαριάζει ούτε πόλεμο ούτε καταστροφή, ούτε οικονομική κρίση, ούτε πανδημίες κορονοϊών, ούτε πτώχευση. Είναι η βασιλική έκφραση της χάριτος του φιλανθρώπου Θεού στο αυτόνομο, αχάριστο και γεμάτο με εγωισμό πλάσμα Του. Χωρίς αυτή την χάρη θα βασίλευε εδώ και αιώνες η ανυπαρξία μας. Και η ανάσταση γίνεται σε πλούσιους και πτωχούς, σε όλα τα μήκη και πλάτη της δημιουργίας, σε πιστούς και απίστους.

Η Ανάσταση του Χριστού μας που ακολούθησε τα άχραντα Πάθη Του προεικονίζει και την δική μας εξανάσταση, που ακολουθεί τον σαρκικό θάνατο. Ο ερχομός της ανοίξεως σημαδεύει το τέλος του χειμώνα. Σε αυτή την άνοιξη το πιο χαρούμενο γεγονός είναι η Ανάσταση του Χριστού μας. Την διασαλπίζει η ανθισμένη φύση, η πίστη μας για κάτι ομορφότερο, για απαλλαγή από τα βιοτικά προβλήματα, τους πολέμους, τις πανδημίες. Αλήθεια πόσο φτωχός και μικρός αισθάνεται ο άνθρωπος μπροστά σε αυτές τις καταστάσεις; Ένας θανατηφόρος ιός, από τα μικρότερα των δημιουργημάτων, σπέρνει τον θάνατο. Πόσο μικροί αισθανόμαστε μπροστά του! Ας αφήσουμε τους εγωισμούς και την επιστήμη, η οποία «χωριζομένη αρετής πανουργία εστί και ου σο-

φία φαίνεται». Ας καταλάβουμε πόσο μηδαμινοί ενώπιον Κυρίου είμαστε, ας απολαύσουμε την ομορφιά της ανοίξεως, ας δοξολογήσουμε τον Δημιουργό μας και ας ετοιμαζόμαστε ψάλλοντας το «Χριστός Ανέστη , για την δική μας αιώνια άνοιξη στην Βασιλεία των ουρανών.

Πηγή : www.pemptousia.gr/